

EVOLUȚII ETNO-DEMOGRAFICE ÎN BUCOVINA LA SFÂRȘITUL SECOLULUI AL XVIII-LEA - ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XIX-LEA

Mihai - Ștefan Ceașu

În împrejurările politico-militare complexe create în estul și sud-estul Europei de încheierea războiului ruso-turc dintre anii 1768 și 1774, Imperiul Habsburgic, nemulțumit de consolidarea poziției Rusiei în zona sa de interese, a căutat să obțină avantaje și câștiguri teritoriale pe seama Imperiului otoman. Un astfel de câștig teritorial l-a reprezentat anexarea părții de nord-vest a Moldovei, cu numele de Bucovina. Această zonă ce facilita legătura dintre Transilvania și Galiția, ar fi permis Habsburgilor să-și consolideze pozițiile pe care tocmai le dobândiseră în Europa de răsărit prin acapararea teritoriilor poloneze (Galiția), ce îi reveniseră în urma primei împărțiri a Poloniei din anul 1772. În plus, această poziție ar fi permis în viitor austriecilor să contrabalanseze poziția preponderentă a Rusiei în zonă¹.

În vederea atingerii scopului propus, Curtea din Viena a întreprins o serie de demersuri politico-diplomatice pe lângă Istanbul și Sankt Petersburg, în vederea obținerii asentimentului Porții otomane și al Rusiei pentru cedarea părții de nord-vest a Moldovei către Monarhia de Habsburg². Totodată, Habsburgii, având asentimentul tacit al Rusiei au promovat politica faptului împlinit. Astfel, în toamna anului 1774 au ocupat, cu ajutorul trupelor din Galiția, ținutul Cernăuți și cea mai mare parte a ținutului Suceava, aparținătoare Moldovei, pe măsura evacuării acestora de către trupele rusești. În cele din urmă, Imperiul otoman, pus în fața faptului împlinit și neavând nici un sprijin internațional eficace, a cedat presiunilor diplomatice habsburgice, încheind la 7 mai 1775, la Constantinopol, o convenție cu habsburgii, prin care le cedau stăpânirea asupra teritoriului ocupat³.

Noua provincie imperială avea un teritoriu de 10.441 km² și o populație de 14.350 familii, reprezentând circa 71.000 de locuitori, așezați în orașele Cernăuți, Siret și Suceava și în 226 de sate⁴.

Marea majoritate a populației o alcătuiau românii, dar situația anterioară, de zonă de graniță cu Polonia, precum și realitățile politico-economice din Moldova medievală ce permiteau așezarea liberă pe moșii și în târguri a străinilor, a făcut ca în Bucovina să coexiste alături de români mai multe etnii, diminuate însă numeric.

Noile autorități habsburgice, consemnând această stare de plurietnicitate din provincie, notau însă, în mos explicit, chiar din primele rapoarte înaintate Curții din Viena, imediat după anexare, că cea mai mare parte a populației o alcătuiau românii. În acest sens, la 10 decembrie 1774, generalul comandant al Bucovinei, Gabriel baron von Spleeny, nota în propunerile făcute autorităților centrale referitoare la viitoarea organizare a noului teritoriu anexat, că majoritatea populației o reprezintă moldovenii, "locuitorii țării". Pe lângă ei mai trăiau unii care emigraseră aici, "parte de mai mult timp, parte chiar recent din Polonia, Ungaria și Transilvania"⁵.

La rândul său, maiorul Friedrich von Mieg, unul dintre cei mai buni cunoscători ai zonei de nord-vest a Moldovei, anexată de austrieci, care a fost trimis, în mai multe rânduri, începând din anul 1773, în această zonă de Comandamentul militar al Galiției, consemna în *Descrierea topografică și observațiile militare asupra districtului Bucovina*, din anul 1776,

faptul că cele "aproximativ 70.000 de suflete" ce alcătuiau populația districtului se compuneau mai ales, din "românii neuniți", apoi "din câțiva putini unguri", din "ucraineni, care în cea mai mare parte sunt emigranți din Polonia..., de asemenea din țigani" și din evrei al căror număr era în creștere⁶.

Plecând de la datele statistice oferite de rapoartele generalului Spleny, istoricul Ion Nistor constata, într-un temeinic studiu dedicat raporturilor româno-ucrainene, că cele 14.350 de familii ce alcătuiau populația Bucovinei aveau următoarea structură etnică: 11.099 familii moldovenești sau românești, respectiv 77,34%; 2.373 familii ucrainene, respectiv 16,53 %; 526 familii evreiești, respectiv 3,66%; 294 familii de țigani, respectiv 2,04% și 59 de familii de armeni, respectiv 0,40%⁷. Această preponderență a elementului românesc în structura etnică a populației a determinat Curtea din Viena să recunoască dintr-un început caracterul distinct românesc al noii provincii, dându-i o administrație militară proprie, distinctă de cea a Galiciiei și admitând folosirea în paralel cu limba germană oficială, a limbii române, menționată în documentele vremii drept "limba țării"⁸.

În privința populației ucrainene, autoritățile habsburgice consemnau faptul că aceasta era concentrată în nordul provinciei, cu preponderență în ocolul Câmpulungului Rusesc din ținutul Cernăuți, unde, pe valea Ceremușului și a Putilei, mai ales, trăiau 1112 familii de huțani⁹. Aceștia se stabiliseră pe moșiile mănăstirești și răzeșești de aici, emigrând, încă de la începutul secolului al XVIII-lea, din Pocuția poloneză în Moldova¹⁰. Înafara huțanilor, în regiunea dintre Prut și Nistru, în satele: Cadobiște, Toutri, Ocna, Pohorlăuți, Lașchiuca, Chivodin, Slobozia, Mitcău, Sișcăuți, Budinet, Verbăuți, Cuciurul Mic, Sadagura, Mămăiești, Camena, Iurcăuți, Havrilești și Zastavna, trăiau, alături de moldoveni, 1261 familii de ucraineni, emigrați aici în deceniul șase al secolului al XVIII-lea, în timpul tulburărilor războiului civil din Polonia¹¹.

Preponderența populației rurale, 12.572 familii țărănești, din totalul de 14.350 de familii, făcea ca Bucovina să fie în momentul anexării, o zonă predominant agrară, în care comerțul care odinioară adusesese bogăție orașelor Cernăuți, Siret și Suceava, avea doar o importanță minoră, dată fiind decăderea sa. Noua provincie imperială intra în cadrele Monarhiei de Habsburg într-o perioadă în care reformismul iosefinist promovat de împărăteasa Maria Theresia și, mai ales, de împăratul Josif al II-lea, ridicând mercantilismul și fiziocratismul la rangul de politică de stat, căuta să determine o creștere a rentabilității economice, profitabilă pentru visteria statului, în toate provinciile imperiale.

Pentru a pune în practică ideile politice ale epocii în domeniul economic, care urmau să permită obținerea de venituri de pe urma exploatarei și prelucrării bogățiilor solului și subsolului noii provincii, Curtea din Viena avea nevoie de o populație numeroasă. În momentul anexării, datorită unei depopulări relative, cauzată de desfășurarea războiului ruso-turc dintre anii 1769-1774 și de ocupația austriacă, zona de nord-vest a Moldovei intrată în componența Austriei, cu cei aproximativ 71.000 de locuitori la o suprafață de 10.441 km², se prezenta ca o zonă slab populată, cu o densitate relativă a locuirii, de numai 6,8 locuitori pe km². De aceea, Curtea din Viena a dus, la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, o politică demografică menită să sporească numărul locuitorilor noii provincii, atât prin măsuri de stabilizare a populației autohtone, cât și prin aducerea unei populații eterogene sub aspect național: germani, unguri, poloni, ucraineni, evrei etc.

Sub impactul politicii iosefiniste, care pune a un accent deosebit pe factorul demografic, autoritățile habsburgice au căutat să realizeze o stabilizare a populației rurale, prin reducerea emigrării, iar printr-o serie de măsuri igienico-sanitare profilactice, menite să reducă rata mortalității, să se obțină o creștere a sporului natural al populației provinciei.

A doua cale de sporire a populației Bucovinei a fost cea a colonizării. În cadrul acesteia, distingem o colonizare urbană, una industrială și o a treia, rurală. Dintre acestea,

ultima ne interesează în mod special, din perspectiva subiectului nostru. Colonizarea rurală a fost cea mai importantă, sub aspect cantitativ, în sporirea populației provinciei, fiind rezultatul firesc al politicii demografice promovate, sub influența ideilor fiziocrate, de împăratul Josif al II-lea, politică continuată apoi într-un alt plan și la altă scară de urmașii săi: Leopold al II-lea și Franz al II-lea. Prin aceasta s-a urmărit creșterea gradului de rentabilizare a exploatațiilor agricole din provincie, atât prin stabilizarea locuitorilor emigrați în Bucovina din Moldova și din Transilvania¹², cât și prin aducerea unor coloniști agricoli străini care să servească de exemplu în agricultură¹³. Ca atare, au fost aduși, între anii 1777-1786, din Moldova, o parte din secuii fugiți din Transilvania care au format opt colonii maghiare¹⁴, iar din zona Mării Negre, un număr de ruși aparținând sectei Filipovene, așa-numiții lipoveni, care au fost colonizați la Climăuți și Fântâna Albă¹⁵.

În cadrul acestor acțiuni de colonizare, populației germane i s-a acordat de către Curtea din Viena, din rațiuni de natură politică, economică și culturală, o atenție deosebită, urmărindu-se ca prin intermediul său să se realizeze o integrare mai ușoară a Bucovinei în rândul provinciilor Imperiului Habsburgic. În urma patentei de colonizare a împăratului Josif al II-lea din anul 1792, în același an au avut loc primele colonizări rurale cu populație germană în localitățile: Roșia, Molodia, Jucica și Mitocul Dragomirnei, colonizare ce a continuat până spre jumătatea secolului al XIX-lea¹⁶.

Moldovenilor, ardelenilor, ungurilor, lipovenilor și germanilor, în cadrul procesului de colonizare rurală a Bucovinei, li s-au adăugat un număr mare de ucraineni sau ruteni, cum erau numiți în acele vremi, emigrați din Galiția. Documentele Administrației militare a Bucovinei, dintre anii 1774-1786, relevă faptul că sporirea populației ucrainene nu a constituit obiectul unei politici speciale, de colonizare, susținută direct de statul habsburgic, ci ea a fost rezultatul unui proces de emigrare individuală sau în mici grupuri a ucrainenilor galițieni, acceptat în mod tacit sau uneori declarat, de autoritățile habsburgice.

Emigrarea ucrainenilor din Galiția în Bucovina a fost determinată de o serie de factori economici, militari și confesionali¹⁷. Astfel, faptul că țăranul bucovinean trebuia să presteze doar 12 zile de muncă pe an stăpânului de moșie, față de 80 până la 100 de zile în Galiția, că bucovinenii erau scutiți de serviciu militar și că în Bucovina religia ortodoxă era predominantă, față de Galiția, unde predomina catolicismul, au constituit tot atâtea motive de atracție pentru populația ucraineană. Emigranții ucraineni s-au așezat mai întâi în zona nordică a provinciei, în regiunea dintre Prut și Nistru, pătrunzând apoi, treptat, și spre sudul ei. Unii dintre acești țărani ucraineni ce fugeau de pe moșiile nobililor poloni din Galiția, s-au așezat în unele sate situate la granița Bucovinei cu Moldova, pentru a putea fugi peste hotar în cazul în care ar fi urmat să fie retrimiși foștilor stăpâni¹⁸.

În anul 1779 generalul comandant al Bucovinei, von Enzenberg, raporta Curții din Viena că numărul ucrainenilor emigranți în Bucovina se cifra la 14.114 suflete și că aceștia proveneau din zona Sniatyn, Roszov, Skola, Brody etc.

Emigrarea destul de intensă a țăranilor ucraineni a provocat, în același an, o dispută între guvernatorul Galiției, contele Auersperg și generalul comandant al Bucovinei, Enzenberg. Primul susținea reclamațiile nobililor poloni de pe moșiile cărora fugiseră țăranii ruteni, creând astfel o lipsă de forță de muncă în Galiția de Est, de a li se înapoia țăranii fugiți. La rândul său, Enzenberg, având în vedere slaba populare a provinciei, susținea ideea păstrării acestor emigranți galițieni în Bucovina care se dovedeau a fi buni agricultori și gospodari¹⁹. Consiliul Aulic de Război din Viena, intervenind în dispută, hotărâ că acei supuși galițieni care își întemeiaseră gospodării bune în Bucovina să fie lăsați să rămână, iar cei care nu își găsiseră un mijloc de a-și câștiga existența, să fie repatriați în Galiția. Pe viitor, pentru a evita depopularea Galiției, țăranii nu puteau părăsi moșiile stăpânilor lor fără a avea aprobarea acestora²⁰.

Măsurile restrictive nu au avut decât parțial rezultatele scontate, deoarece emigrarea țăranilor ucraineni în Bucovina a continuat și chiar s-a accentuat după includerea Bucovinei în provincia Galiția, ca un simplu ținut administrativ al acesteia, o dată cu introducerea administrației civile provinciale, în anul 1786. În întreaga perioadă, sporul populației ucrainene a fost foarte mare. Spre exemplu, numai în satul Zastavna, între anii 1775-1779, deci într-un interval foarte mic de timp, numărul rutemilor a crescut de la 10 la 160 de familii²¹. Acest fapt a dus la ucrainizarea treptată a unor sate răzeșești din nordul provinciei, precum: Babin, Bărbești, Cadobiște, Carapciu pe Ceremuș, Ispas, Milie, Stănești, Zamostie etc. care aparțineau unor familii de răzeși români precum: Pădure, Potlog, Istrate, Țintă, Vlad, Strășca ș.a. Procesul de ucrainizare a zonei dintre Nistru și Prut a fost sesizat și de unii din oficialii austrieci ai timpului. În acest sens, geometrul Johann Budinsky care efectuase măsurători și planuri cadastrale pentru 38 de sate din ocoalele Coțmani și Zastavna, nota în anul 1783 faptul că aici numărul vorbitorilor de limbă română și, implicit, al populației românești, se redusese în favoarea emigranților galițieni, la un sfert din totalul populației²².

Așezarea țăranilor ucraineni în Bucovina a fost mult facilitată de proprietarii de moșii, în majoritate români, și de emigrarea populației românești. Resimțind în anumite zone ale provinciei o acută lipsă de mână de lucru, ca urmare a emigrării în Moldova a țăranilor români bucovineni, proprietarii consimeau destul de ușor la așezarea pe moșiile lor a emigranților galițieni. Emigrarea populației românești, în care cea mai mare pondere o dețineau țăranii, ca unii ce alcătuiau majoritatea populației provinciei, a avut cauze multiple, fiind, într-o anumită măsură, o reacție de împotrivire a românilor față de stăpânirea austriacă. Deși autoritățile habsburgice au căutat în primele momente ale anexării să câștige încrederea populației, prin măsuri menite să protejeze interesele sătenilor și să le ușureze viața sub aspect economico-financiar, unele din reformele iosefiniste, precum cea din domeniul vieții bisericești, au stârnit teamă și nemulțumire mai ales în lumea rurală și au dus la emigrarea a numeroase familii de țărani români din Bucovina în Moldova. Astfel, generalul comandant al Bucovinei, Karl von Enzenberg, raporta, în anul 1786, Consiliului Aulic de Război din Viena faptul că în perioada noiembrie 1785 - aprilie 1786 au emigrat în Moldova 6 937 de suflete și s-au reîntors în Bucovina doar 111²³.

Fenomenul emigrationist a continuat și în perioada postiosefinistă, în ciuda eforturilor de combatere a sa, făcute de autoritățile habsburgice, prelungindu-se până în deceniul al treilea al secolului al XIX-lea. După unele date statistice, între anii 1789-1803 au emigrat din Bucovina în Moldova între 14.000 și 21.000 de suflete²⁴. Între acești emigranți, pe lângă români se găseau și numeroși ucraineni, precum și evrei. Pentru eradicarea emigrărilor și pentru stabilizarea populației bucovinene, autoritățile centrale habsburgice au decis trecerea la împroprietărirea țăranilor cu loturile de pământ ce le aveau în folosință, păstrându-se obligațiile datorate de săteni stăpânilor de moșie²⁵. Această acțiune, începută în anul 1814, se va încheia abia la începutul deceniului trei al secolului al XIX-lea.

Pe ansamblu, emigrarea populației românești din Bucovina a avut pe termen lung efecte dezastruoase în plan național, favorizând procesul de ucrainizare parțială a Bucovinei. Locul familiilor românești emigrate din unele sate, precum: Bălcăuți, Negostina²⁶, Calafindești sau Șerbăuți²⁷ a fost luat de ruteni, al căror număr a crescut mereu, astfel încât, în timp, aceste localități au ajuns să fie locuite, în majoritate, de ucraineni.

În general, raporturile dintre români și ucrainenii emigranți au fost bune, iar faptul că erau de aceeași religie, ortodoxă, i-a făcut să nu trăiască în comunități separate și închise, ci, din contră, în aceeași comunitate. Acest fapt, ca și realizarea a numeroase căsătorii mixte româno-ucrainene au constituit alți factori ce au permis ucrainizarea treptată a unui important segment din populația românească a provinciei²⁸.

În aceste condiții, ponderea populației ucrainene, în ansamblul populației provinciei, a fost într-o continuă creștere, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, fapt reliefat și de statisticile timpului. Astfel, dacă în anul 1786, populația Bucovinei număra 135.494 suflete, din care 104.529 români, 24.372 ucraineni și 6.592 germani, evrei, maghiari și armeni, în anul 1804 aceasta număra 192.836 locuitori, din care 141.006 români, 35.296 ruteni și 16.533 germani, evrei, maghiari, poloni, armeni etc.²⁹. Spre jumătatea secolului al XIX-lea, conscripția din 1846 consemna o populație de 370.673 locuitori. În cele 12 districte judecătorești, în care era împărțită Bucovina, naționalitățile ocupau următoarea pondere în ansamblul populației: în districtele Cernăuți și Storojineț, 4/5 românii și 1/5 germanii și rutenii; în Sadagura, 1/2 românii și 1/2 rutenii; districtele Zastavna, Coțmani, Vijnița și Vășcăuți erau locuite aproape în majoritate de ruteni; în districtele Suceava și Câmpulung românii reprezentau mai mult de 3/5, iar germanii și rutenii ceva mai puțin de 2/5 din totalul populației; în districtul Gura Humorului, 4/5 erau români și 1/5 germani și ruteni; în Rădăuți, 3/5 români, 1/5, germani și 1/5 ucraineni și, în fine, în districtul Siret, 2/5 erau români, 2/5 ucraineni și 1/5 germani³⁰.

Această creștere demografică a ponderii ucrainenilor și a celorlalți alogeni în ansamblul populației provinciale, în defavoarea românilor, se va accentua în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Mai mult chiar, emanciparea socială a țărănimii, creșterea gradului său de cultură și educație și, mai ales, o conștiință națională tot mai prezentă, a făcut ca ucrainenii să devină treptat, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, principalul concurent al românilor din Bucovina.

În concluzie, putem aprecia că măsurile populaționiste luate de Imperiul Habsburgic în ultimele decenii ale secolului al XVIII-lea și la începutul secolului al XIX-lea, precum și emigrarea populației românești bucovinene în Moldova și, mai ales, puternica emigrare a rutenilor galițieni în Bucovina au fost toți factori ce au determinat schimbarea raporturilor etno-demografice în această provincie, în direcția creșterii cantitative a elementelor alogene, în care un loc aparte l-au ocupat ucrainenii, și a scăderii numărului românilor indigeni.

NOTE

1. Mihai-Ștefan Ceașu, *Instituirea administrației habsburgice în Bucovina*, în "Succava, Anuarul Muzeului Bucovinei", XX/1993, pp. 125-127

2. Veniamin Ciobanu, *La granița a trei imperii*, Editura Junimea, Iași, 1985, p. 26 și urm.

3. Raimund Friedrich Kaindl, *Geschichte der Bukowina*, III, Czernowitz 1898, p.15-16; Karl A. Roeder, *Austria's Eastern Question. 1700-1790*, Princeton University Press, 1982, p. 149-150

4. Daniel Werenka, *Thelegraphie der Bukowina zur Zeit ihrer Erwerbung durch Oesterreich (1774-1785)*, Czernowitz, 1895, pp. 137, 173-177; Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, Editura Humanitas, București, 1991, p. 36

5. Rudolf Wagner, *Vom Moldauwappen zum Doppeladler, Ausgewählte Beiträge zur Geschichte der Bukowina*, Hofmann-Verlag, Augsburg, 1991, p. 380

6. Johann Polek, *Topographische Beschreibung der Bukowina mit militärischen Anmerkungen von Major Friedrich von Mieg*, Herausgegeben von..., în "Jahrbuch des Bukowiner Landes-Museums", Fünfter Jahrgang, 1897, Czernowitz, 1897, p. 11-12

7. I. Nistor, *Der Nationalen Kampf in der Bukowina mit besonderer Berücksichtigung der Rumänen und Ruthenen*, historisch beleuchtet von..., (în continuare se va cita: Nistor, *Der Nationalen Kampf*), București, 1919, pp. 91-94

8. Ștefan Purici, *Statutul limbii române în Bucovina între 1775-1861*, în "Glasul Bucovinei", Cernăuți-București, nr. 4/1994, p. 4

9. I. Nistor, *Der Nationalen Kampf*, p. 58

10. Direcția Generală a Arhivelor Naționale, filiala Suceava, colecția, Documente, pachet IV, doc. nr.

11. I. Nistor, *op. cit.*, p. 70-71
12. Idem, *Bejenarii ardeleni în Bucovina*, în "Codrul Cosminului", II-III/1925-1926, Cernăuți, pp. 443-553; Erich Prokopowitsch, *Moldauische Bojaren als Emigranten in der Bukowina*, în "Sudestforschungen", XIX/1960, München, pp. 390-393
13. Mihai-Ștefan Ceașu, *op. cit.*, p. 139
14. Wilhelm Schmidt, *Die magyarischen Kolonien in der Bukowina*, în "Ungarische Revue", 7/1887, Budapest, p. 672 și urm.
15. J. Polek, *Die Lipowaner in der Bukowina*, în "Jahrbuch der Bukowiner Landes-Museums", Czernowitz, 4/1896, p. 46-130; 6/1898, pp. 22-103; 7/1899, pp. 37-78
16. *Vor 200 Jahren aus der Pfalz nach Galizien und in die Bukowina*, redigiert von Ernst Hebler und Rudolf Mehr, Stuttgart, 1982, p. 18-19
17. Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I, *De la administrația militară la autonomia provincială (1774-1862)*, Editura Academiei Române, București, 1993, pp. 170-173
18. I. Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 20
19. F. Zieglaue, *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina zur Zeit der österreichischen Militär-Verwaltung*, XII, Czernowitz, 1908, p. 29 și urm.
20. *Ibidem*, pp. 42-44
21. *Ibidem*, p. 37
22. I. Nistor, *Der Nationalen Kampf*, pp. 145-149
23. Direcția Generală a Arhivelor Naționale, București, fond Consiliul Aulic de Război, pachet XXII, doc. nr. 4/1786
24. Ecaterina Negruți, *Informații noi privind emigrările din Bucovina în prima jumătate a secolului al XIX-lea*, în "Suceava. Anuarul Muzeului Județean", VIII/1981, p. 259; Ștefan Purici, *Emigrarea populației bucovinene în Moldova (1775-1848)*, în "Glasul Bucovinei", Cernăuți-București, 3/1994, p. 7
25. Allgemeine Verwaltungs Archiv, Wien, Hofkanzlei, Galizie, Protokolle, 1813, nr. 90
26. I. Nistor, *Der Nationalen Kampf*, p. 139-140; Ecaterina Negruți, *op. cit.*, p. 260-261
27. Ștefan Purici, *op. cit.*
28. *Rutenizarea Bucovinei și cauzele deznaționalizării populației române*, de un bucovinean, București, 1904, p. 37 și urm.; I. Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 22
29. I. Nistor, *Der Nationalen Kampf*, pp. 142; 178-179
30. Direcția Generală a Arhivelor Naționale, București, fond Guvernământul Bucovinei, Ministerul de Interne, dosar 3/1849, f. 73-74.

Zusammenfassung

In diesem Studium der Verfasser untersucht einige Gesichtspunkte betreffs ethno-demographischen Entwicklung der Bukowina in ersten Jahrzehnten des habsburgischen Herrschaft, Insbesondere, die Josephinische Politik für Vergrosserung des Landesbevölkerung, so wie die Emigrations und Imigrantionsprozess, die eine grösse Bedeutung in der ethnischen Struktursänderung der Bevölkerung in der Bukowina, zum Nachteil der rumänischen Grundbestandteil, verfolgt wird.